

РЕШЕНИЕ

№ 19

гр. София, 27.09.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВОЕННО-АПЕЛАТИВЕН СЪД в публично заседание на втори септември през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: бриг. генерал РУМЕН ЛЮБ.
ПЕТКОВ

Членове: полк. ПЕТЬО СЛ. ПЕТКОВ
лейт. РАДКА Д. ДРАЖЕВА

при участието на секретаря В. ИВ. Х.
в присъствието на прокурора п. Ив. П.
като разгледа докладваното от полк. ПЕТЬО СЛ. ПЕТКОВ Въззивно
административно наказателно дело № 20246000600044 по описа за 2024
година

образувано по жалба на подсъдимия старшина I-ва степен З. Т. Д. от в.ф. -
Б. чрез защитника му адвокат Д. Р. от АК – Б. против Решение № 5/17.05.2024
година по анд № 20246500200002/2024 година на Военен съд – Сливен.

С обжалваното решение състав на Военен съд – Сливен е признал подсъдимия старшина I-ва степен З. Т. Д. от в.ф. - Б. за виновен в това, че на 18.06.20.. година около 17.00 часа в заведение в къмпинг „Г.“ община С., област Б. по хулигански подбуди, чрез нанасяне на удари с ръце причинил на пострадалия А. Е. С. лека телесна повреда изразяваща се в разстройство на здравето неопасно за живота извън случаите по чл. 128 и чл. 129 от НК, което е престъпление по чл. 131 ал. 1 т. 12, предложение 1-во ал. 3 във връзка с чл. 130 ал. 1 от НК и на основание чл. 78а от НК го е освободил от наказателна отговорност и му е наложил административно наказание глоба в размер на хиляда и петстотин лева.

Съдът се е произнесъл и по разностите по делото.

В жалбата се сочат доводи за незаконосъобразност и необоснованост на присъдата и за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Изтъква се, че не са налице хулигански подбуди за извършване на деянието от обвиняемия, доколкото е налице личен мотив за извършването му. В тази насока в жалбата са развити съображения, макар и накратко. Сочи са още, че е налице опорочаване на извършените разпознавания на досъдебното

производство, понеже разпознаващите лица са имали възможност да възприемат обвиняемия Д. при идването му в сградата на Военната полиция. Свежда се довод и за незаконен съдебен състав, понеже е било налице основание за отвод на докладчика по делото. Неколкократно съдът не допуснал част от въпросите на защитата при разпита на свидетелите Т. Г. и Б. В.. По този начин съдът ги подпомогнал в техните затруднения при отговорите на въпросите поставени от защитника. Г. не могла да отговори на въпроса къде точно е била скъсана тениската на лицето, което впоследствие е разпознала. Същата не могла да отговори и на други въпроси на защитата. Прави се извод, че съдът е имал отнапред формирано мнение за изхода от делото, което прави състава незаконен. Искане се отмяне на обжалваното решение и постановяване на ново, с което обвиняемият да бъде признат за невинен и оправдан по предявеното му обвинение.

Въззивният съд провери изцяло правилността на решението и за да се произнесе взе предвид следното:

Първостепенният съд е приел за установена следната фактическа обстановка:

На 18.06.20.. г. гражданско лице А. Е. С., заедно с колегите си гражданските лица Б. Р. В., С. Д. Й. от Д.п. „Р. в. д.“ - С., и Н. Ц. от ДП „Р.в.д.“ - П., били на почивка на българското Черноморие, като около обяд се настанили в къмпинг „Г.“, находящ се в община С., обл. Б..

След 12.00 часа на 18.06.20.. г. свидетелите С., В. и

Й. посетили плажно заведение в къмпинг „Г.“ - „Р. Д.“, известно сред посетителите като „Д. Г.“ където се настанили на маса и консумирали алкохол. Същият ден питейното заведение празнувало 5 години от откриването си и имало около 150 - 200 клиенти посетители. В заведението бил и гр. л. Н. Ц., който бил видян от колегите си да разговаря с две лица в заведението, които били облечени с черни тениски - обвиняемия З. Д. и свидетеля П. И.. Гр. лице Ц. в предходен период служил в Б. а. в състава на в. ф. - Б. и се познавал с мичман П. С. И., по прякор „Р.“ и старшина I-ва степен З. Т. Д.. По време на престоя в заведението свидетелите С., В., Й. и Ц. си поръчали една бутилка с джин, която изконсумирали и си поръчали втора бутилка джин. Около 17.00 ч., С. отишъл до тоалетните, които се намирали извън основната постройка на заведението, в посока към паркинга за автомобили. Изчакал известно време, за да се освободи някоя от кабинките и след като била освободена последната кабинка вдясно, влязъл в нея.

Докато пострадалия С. бил в тоалетната обвиняемият З. Д., заедно със свидетеля П. И. почукали силно на вратата на кабинката, в която се намирал С. и единият от тях казал да отвори вратата. Пострадалият А. С. не знаел защо искат да се отвори вратата и казал, че е заето и останал в кабинката. След кратко прекъсване З. Д. и П. И. отново започнали да удрят по вратата на тоалетната кабинка и се опитвали да надникнат от съседната кабинка. Тези действия възбудили уплаха у А. С. и той затиснал вратата с крака. В следващия момент двамата военнослужещи успели да разбият вратата на кабинката, в която се намирал С., при което той бил изблъскан назад и с гърба

си счупил тоалетното казанче. Пострадалият С. бил изваден принудително от тоалетната кабинка от двамата мъже, които го питали защо е затиснал вратата. Сред тези лица, пострадалият разпознал приятелите на колегата си Н. Ц. - З. и този с прякора „Р.“. Пострадалият С. с двете си ръце се опитал да се освободи, при което обвиняемият Д. го ударил с юмрук в лицето в областта на брадата, от което долните му зъби се ударили в горните зъби на челюстта, а главата му се извила силно назад. В опит да се защити С. хванал тениската на обвиняемия З. Д. и откъснал парче от нея. В следващия момент обвиняемият Д. нанесъл втори удар с юмрук в областта на челюстта на пострадалия. Гр. л. С. залитнал с гръб и паднал на дървената скара пред тоалетните, като при падането си ударил тилната част на главата в ръба на дървената скара. Главата му провиснала от ръба на скарата.

Свидетелят Б. В., който в този момент разговарял със свидетелката Я. Х. зад заведението, видял падането на приятеля си и веднага тръгнал към него. Когато отишъл при С. и го повдигнал от земята, от носа му потекла кръв. На мястото на инцидента били З. Д. и П. И., които Б. В. смятал за „охранители“ на заведението и ги попитал какво се случва и защо се е стигнало до нанасяне на удари. Дватама били с черни тениски като на Б. В. направило впечатление, че единият от „охранителите“ З. Д. бил с разкъсана тениска. Свидетелят Б. В. разговарял със свидетеля П. И. - „Р.“ за инцидента и И. му обяснил, че някакво момче от заведението влязло в тоалетната, но на излизане си забравил портмонето и това наложило охраната да търси портфейла в тоалетната където бил С.. Свидетелят И. подробно му обяснил как поискали С. да отвори и след като не отворил счупили вратата, изкарали С. от тоалетната и тъй като имало опит за физическо нападение обвиняемият Д. го ударил. Пред свидетеля Б., обвиняемият Д. си признал, че е ударил С. защото си помислил, че е предприел физическо нападение.

Нанесеният на пострадалия побой от обвиняемия Д. е станал доС.ие освен на колегите на С. и на голяма част на посетителите на заведението, които по това време са били около 150 - 200 човека. Присъствалите на инцидента лица били възмутени от неоправданите насилствени действия на Д., по отношение на С..

Свидетелите Б. В., С. Й. и Н. Ц. помогнали на С. да стигне до палатките, които по-рано разпънали в близост до питейното заведение. Пострадалият се оплаквал от болки в челюстта и невъзможност да дъвче. Колегите му не позвънили на спешен номер 112, защото искали лично да го закарат в спешна помощ, но той им отказал. Гр. л. С. се чувствал зле и поискал да си легне. На следващия ден, на 19.06.20.. г., сутринта, С. изпитвал силен световъртеж, силно гадене, главоболие и болки в горната част на гърба и врата, за което потърсил лекарска помощ и след преглед му бил издаден Лист за преглед на пациент № 01...., в който била вписана диагноза „М. с.“. В резултат от назначените изследвания и консултации не били установени находки за фрактура и за черепно-мозъчна травма. На следващия ден, на пострадалия било издадено Съдебномедицинско удостоверение № 202.06/20.. г.

От заключението на назначената съдебномедицинска експертиза, се установява, че пострадалият С. е получил следните телесни увреждания:

отоци по окосмената част на главата, кръвонасядане на дясна мишница, охлузвания на дясната ръка и левия крак, както и състояние след М. с., довели до временно разстройство на здравето, неопасно за живота, извън случаите на чл.128 и чл.129 от НК. Всички установени увреждания били в резултат от действието на твърди тъпи и тъпоръбести предмети и отговаряли да бъдат получени по време и начин, съобщени от пострадалия.

Приетата от първоинстанционния съд фактическа обстановка е в съответствие с доказателствата по делото и се възприема изцяло от въззивната инстанция. При така установените фактически положения съдът е направил законосъобразен извод, че подсъдимият е извършил деянието по чл. 131 ал. 1, т.12, предл. 1 ал. 3, вр. с чл. 130 ал. 1 от НК

Присъдата е обоснована, основният съд е анализирал всички събрани доказателства и е направил верни изводи. Налице са достатъчно доказателства, които са дали възможност на съда да оформи правилно вътрешно убеждение, което е отразено в мотивите.

Доводът на защитника на обвиняемия, че Военният съд не е компетентен да разгледа делото срещу старшина I-ва степен З. Т. Д. в светлината на решението по делото Мустафа срещу България е несъстоятелен. В мотивите на Европейския съд по правата на човека, в точка 2 „Общи принципи“, в параграф 30 Съдът припомня, че Конвенцията не забранява на военните съдилища да се произнасят по наказателни обвинения срещу членове на състава на въоръжените сили, при условие че са спазени гаранциите за независимост и непристрастност, предвидени в член 6 § 1 от Конвенцията. В следващите параграфи, от 31 до 37 Съдът разглежда въпросите, когато националното законодателство допуска този тип съдилища да се произнасят спрямо цивилни лица по наказателни дела. В точка 3 на решението „Приложение на тези принципи по настоящото дело“, по конкретно в параграфи от 38 до 50 от решението Съдът припомня и излага съображения относно установения в съдебната му практика принцип, че правомощията на военното наказателно правосъдие следва да се разпростира върху цивилни лица единствено при наличие на наложителни причини, обосноваващи подобна ситуация. В решението няма извод, че правомощията на военните съдилища следва да се разпростират върху военнослужещи само за деяния, които са извършени при и по повод на службата им. Обратното е посочено в параграф 30 на решението. Ето защо решението на ЕСПЧ не препятства деянието на обвиняемия да бъде разгледано от военен съд. В тази насока следва да се посочи и фактът, че старшина Д. е работил като охрана в заведението „Д. Г.“ в къмпинга. Съгласно чл. 188 ал. 2 т.т. 3 и 4 от Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България работата по трудово правоотношение или по граждански договор е несъвместима с военната служба в министерството на отбраната. Това е така понеже по този начин биха се засегнали бойната готовност и дисциплината във въоръжените сили. Ето защо и в този случай е налице „наложителна причина“ за разглеждане на делото от военен съд, както е посочено в цитираното решение на ЕСПЧ.

Неоснователно е възражението на защитата на обвиняемия, че лицата, които са чукали по вратата на тоалетната, в която е бил пострадалият С.,

разбили са същата и са го изкарали отвътре не са обвиняемият Д. и свидетелят П. И.. От показанията на свидетелката Т. Г. (в с.з. на 17.05.2024 година) се установява, че е видяла двамата охранители да удрят по вратата на една от тоалетните, след което са изнесли пострадалия. После по-ниския от охранителите го е ударил. След това охранителите са се изнесли бързо като на единия от тях тениската е била скъсана. От показанията свидетеля Б. В. (в с.з. на 17.05.2024 г.) се установява, че след като е видял пострадалия А. С. да пада по гръб е изтичал и е говорил със свидетеля П. И., когото всички наричали „Р.“, облечен като охранител с тъмна тениска с лого на охранителна фирма. Последният обяснил на В. причината за инцидента, а именно сигнал за изгубен портфейл в една от тоалетните. Това била причината за разбиването на вратата на тоалетната, в която бил пострадалия и за изваждането му отвътре. Последвало пререкание между пострадалия и втория охранител, който ударил пострадалия С.. Вторият охранител – обвиняемият Д., заради пререканието ударил С.. Д. си е признал пред В., че е ударил пострадалия, понеже си е помислил, че е влязъл във физически пререкания с негов колега. Този свидетел установява още в показанията си, че обвиняемият Д. е бил със скъсана тениска, тъмна на цвят с лого на охранителната фирма. За скъсаната тениска съобщава и свидетелката Т. Г. (в с.з. на 17.05.2024 година). Тя твърди още, че по-ниският от охранителите, който е ударил подсъдимия, впоследствие е бил със скъсана блуза. В показанията си на досъдебното производство (на л.л. 39 и 40 от том II-ри на ДП, огласени в съдебното заседание по реда на чл. 281 ал.4, вр. ал. 1 т.2 от НПК) заявява, че двамата охранители, които е виждала и друг път в заведението като такива са разбили вратата на тоалетната кабинка, като са извлачили отвътре пострадалия, след което по-ниският от тях, който е бил с гръб към нея е ударил пострадалия с юмрук, с дясна ръка.

В показанията си на досъдебното производство, огласени в съдебното заседание на 05.04.2024 година по реда на чл. 281 ал. 5, вр. с ал. 1 т. 2 от НПК, пострадалият С. заявява, че при пристигането си в заведението „Д. Г.“ е бил посрещнат от свидетеля Н. Ц., който си е комуникирал с охранителите на заведението. Тогава е видял, че единият от охранителите се споменава с името З. и е бил в приятелски отношения с Н. Ц.. Охранителите са били облечени с отличителни дрехи. После след разбиването на вратата на тоалетната и изнасянето на пострадалия навън, същият З. го е ударил с юрук в челюстта. В момент на самозащита С. е хванал З. за тениската и е скъсал част от същата. След това последвал още един удар от З. по челюстта на пострадалия. Показанията на свидетеля Н. Ц. (в с.з. пред основния съд на 07.03.2024 година) не опровергават показанията на А. С. в частта им относно факта, че Ц. се е познавал много добре с обвиняемия Д. и колегата му П. И., тъй като ги е видял при пристигането в заведението да си комуникират. Ц. заявява, че няма спомен на инкриминирания ден да е говорил с обвиняемия З.в Д. и П. И.. Това е по-скоро стремеж да бъде защитен обвиняемият Д., с когото са били бивши колеги и не опровергава твърденията на пострадалия С..

Показанията на пострадалия С., както и тези на Б. В. и Т. Г. са последователни, логични и непротиворечиви и кореспондират помежду си

относно главния факт на процеса.

Несъстоятелен е доводът на защитата на З. Д., че свидетелите Я. Х., М. Ч., бармана И. И. и И. Ц. опровергават показанията на посочените по-горе свидетели. Х. (в с.з. на 07.03.2024 година) заявява, че единственото което е видяла, при едно от излизанията ѝ да пуши, е че пред тоалетните е имало паднало момче и около него хора. Заявява, че не знае какво се е случило там. Барманът И., в същото съдебно заседание, твърди че не е бил свидетел и не е видял нищо, а само е чул какво се е случило. М. Ч. в същото заседание заявява, че впоследствие е разбрала, че в заведението е имало сбиване. Твърди, че познава обвиняемия З. Д. и свидетеля П. И. и ги е видяла да минават през заведението. Мъжът и бил колега на З. Д. и не му се обадила, понеже тогава била в заведението с друг мъж. Свидетелят И. П. е лицето, което е изпуснало портфейла си в тоалетната, непосредствено преди там да влезе пострадалият С.. Той е сигнализирал охраната на заведението за този факт и е първопричина за станалия инцидент. Видял да изваждат пострадалия от тоалетната, след което влезнал вътре и намерил портфейла си, като установил, че не липсва нищо от него. Не бил видял обвиняемия З. Д. пред тоалетната, имало много хора там. Уточнява, че не е бил пред вратата на тоалетната, а пред помещението, където се намират тоалетните и не можел да брои хората там. Докато чакал отвън идвали и си отивали много хора. Могло е да има охрана, но не му направило впечатление. Първите трима от посочените свидетели заявяват, че не са били очевидци на инцидента и показанията им не могат да опровергават показанията на С., В. и Г.. Пенев също не е бил очевидец на инцидента доколкото показанията му са откъслечни, непоследователни и съобщава фактите избирателно. С оглед на това, твърдението, че не е видял обвиняемия Д. не опровергава показанията на пострадалия и другите двама свидетели.

Анализът на посочените свидетелски показания е достатъчен, за да бъде направен извод, че извършител на деянието е именно обвиняемия З. Д.. Защитникът на обвиняемия оспорва извършените разпознавания на последния, твърдейки че същите са опорочени. Изтъква, че в показанията си пред основния съд пострадалият С. заявил, че в деня, преди процесуалното действие „разпознаване“, когато той със свидетелите В. и Г. са видели обвиняемия облечен във военна униформа. Това сочело на конкретен извод да бъде посочено конкретно лице при разпознаването. Настоящата инстанция намира, че проведените разпознавания с фотоалбуми на обвиняемия З. Д. от свидетелите В., С. и Г. (на л.л. 61-61, на л.л. 65 – 68 и на л.л. 69 – 73 от том II-ри на досъдебното производство) не са опорочени. Обстоятелството, че С. е видял лице облечено във военна униформа е най-малкото спорно. При разпознаванията липсва лице във военна униформа. Всички разпознавани лица са облечени с къси панталони. Разпознаванията са извършени в началото на месец август и е неправдоподобно обвиняемият да идва в РС – Военна полиция с военна униформа и да се преоблича там с цивилни дрехи и то с къси панталони за самото разпознаване. Много по-вероятно е лицето във военна униформа, което е видял свидетелят С. пред военно-полицейския участък да няма нищо общо с обвиняемия Д.. От значение е и фактът, че след

разпознаванията не са направени искания, бележки и възражения на присъстващите лица.

Несъстоятелен е доводът, че деянието на З. Д. не било извършено по хулигански подбуди. Действията на обвиняемия Д., а също и на свидетеля И. по разбиването вратата на тоалетната, по насилственото изваждане на А. С. отвътре и влаченето му и впоследствие нанасянето на удари от З. Д. по него се отличават с онези грубост и арогантност, необходими за квалификация на деянието като извършено по хулигански подбуди. Налице е брутално negliжиране на установените в обществото правила за общуване. Като начин на възникване и протичане, а също и като последици инкриминираният инцидент надхвърля обичайните за подобни случаи младежки конфликти. В случая деянието е извършено без всякакъв видим повод и действията на обвиняемия предхождат и съпровождат деянието. Ето защо е правилен изводът на основния съд, че причиняването на телесната повреда на пострадалия е извършено от Д. по хулигански подбуди.

Наложеното на обвиняемия административно наказание „глоба“ в размер на 1500 лева е към минималния размер и не е явно несправедливо. С оглед на проявената агресия, дързост и арогантност от старшина I-ва степен З. Д. този размер на глобата се явява значително занижен.

При разглеждането на делото не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Изложеното налага обжалваното решение на Военен съд – Сливен да бъде потвърдено.

Предвид горното и на основания чл. 338 от НПК съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 5/17.05.2024 година по анд № 20246500200002/2024 година на Военен съд – Сливен.

Решението не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____